

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywa Rady 2004/114/WE⁽¹⁾ z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie stanowi podstawę roszczenia o wydanie wizy studenckiej i następnie dokumentu pobytowego zgodnie z art. 12 tej dyrektywy, jeżeli spełnione są „warunki przyjęcia”, czyli przesłanki określone w art. 6 i 7 wspomnianej dyrektywy, i nie zachodzi podstawa odmowy przyjęcia, o której mowa w art. 6 ust. 1 lit. d) rzeczony dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 375, s. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen sad — Warna (Bułgaria) w dniu 13 września 2013 r. — Traum przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhaltvane i danachno osiguritelna praktika” — grad Warna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite

(Sprawa C-492/13)

(2013/C 344/83)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen sad — Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Traum” EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhaltvane i danachno osiguritelna praktika” — grad Warna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy uznać, że warunek zwolnienia z podatku przewidziany w art. 138 ust. 1 dyrektywy⁽¹⁾ jest spełniony i nie ma zastosowania wyjątek przewidziany w art. 139 ust. 1 akapit drugi dyrektywy w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym, w której stwierdzono, że brak przymiotu „osoby zarejestrowanej zgodnie z ZDDS” u nabywcy towaru został wykazany w unijnej bazie danych po zrealizowaniu dostawy, a skarżąca twierdzi, że dochowała należytej staranności, zasięgając informacji w tym systemie, które nie są udokumentowane? Fakt spóźnionego wpisu przymiotu „osoby wyrejestrowanej zgodnie z ZDDS” wynika z wydruków/danych administracji skarbowej?
- 2) Czy zasady neutralności podatkowej, proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań narusza praktyka administracyjna i orzecznictwo, zgodnie z którymi na sprze-

dawcy (spedytorze na podstawie umowy przewozu) spoczywa obowiązek stwierdzenia prawdziwości podpisu nabywcy i wyjaśnienia, czy jest to podpis osoby reprezentującej spółkę — nabywcę, jej pracownika zajmującego odpowiednie stanowisko lub osoby upoważnionej?

- 3) Czy w przypadku takim jak niniejszy przepis art. 138 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ma skutek bezpośredni i sąd krajowy może go stosować bezpośrednio?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 września 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej

(Sprawa C-493/13)

(2013/C 344/84)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun, L. Nicolae i L. Naaber-Kivisoo)

Strona pozwana: Republika Estońska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że skoro w przypadku ministerstwa gospodarki i komunikacji nie było możliwe zapewnienie skutecznego strukturalnego oddzielenia funkcji regulacyjnej w ramach zadań związanych z własnością albo zarządzaniem przedsiębiorstwami zapewniającymi dostarczanie usług sieci lub usług łączności elektronicznej, Republika Estońska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa „ramowa”)⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że ministerstwo gospodarki i komunikacji podlega pod zakres pojęcia „krajowy organ regulacyjny” zdefiniowanego w art. 2 lit. g) dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa „ramowa”) oraz że względem niego podlegają zastosowaniu postanowienia art. 3 dyrektywy ramowej, w szczególności te dotyczące strukturalnego oddzielenia, o którym w ust. 2 tego artykułu.

Komisja uważa, że ministerstwo gospodarki i komunikacji poza swoimi zadaniami o charakterze regulacyjnym wykonuje zadania w ramach działalności związanej z własnością albo zarządzaniem przedsiębiorstwami, które zapewniają dostarczanie usług sieci lub usług łączności elektronicznej. W związku z tym faktem nie jest zapewnione skuteczne strukturalne rozdzielanie tych dwóch funkcji, co jest niezgodne z wymogiem przewidzianym w art. 3 ust. 2 dyrektywy ramowej.

(¹) Dz.U. L 108, s. 33.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 16 września 2013 r. — Agrooikosystimata EPE przeciwko Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon (ministrowi gospodarki i finansów), Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon (ministrowi rozwoju rolniczego i artykułów żywnościowych), Perifereia Thessalias (Perifereiaki Enotita Magnisias) (regionowi Tesalia, okręg regionalny Magnezja)

(Sprawa C-498/13)

(2013/C 344/85)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulio tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agrooikosystimata EPE

Strona pozwana: Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon (minister gospodarki i finansów), Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon (minister rozwoju rolniczego i artykułów żywnościowych), Perifereia Thessalias (Perifereiaki Enotita Magnisias) (region Tesalia, okręg regionalny Magnezja)

Pytanie prejudycjalne

Czy aby mieć prawo dostępu do długoterminowego programu odłogowania gruntów rolnych zgodnie z systemem ustanowionym w rozporządzeniu (EWG) nr 2078/92 (¹) i w rozporządzeniu (WE) nr 746/96 (²), konieczny jest status rolnika czy też wystarczające jest ponoszenie ryzyka gospodarczego za zintegrowane gospodarstwo, za którego zarządzanie jest się odpowiedzialnym?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2078/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie metod produkcji rolnej zgodnych z wymaganiami ochrony środowiska i utrzymania obszarów wiejskich (Dz.U. L 215, s. 85–90).

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 746/96 z dnia 24 kwietnia 1996 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2078/92 w sprawie metod produkcji rolnej zgodnych z wymaganiami ochrony środowiska i utrzymania obszarów wiejskich (Dz.U. L 102, s. 19–27).

Skarga wniesiona w dniu 18 września 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-502/13)

(2013/C 344/86)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dintilhac, C. Soulay, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że stosując stawkę podatku VAT w wysokości 3 % do książek w formie cyfrowej (lub książek elektronicznych) Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 96 — 99, art. 110 i art. 114 dyrektywy VAT (¹) w związku z załącznikami II i III do tej dyrektywy i jej rozporządzeniem wykonawczym (²);

— obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi Komisja podnosi jeden zarzut oparty na naruszeniu dyrektywy VAT przez krajowe ustawodawstwo, które poddaje od dnia 1 stycznia 2012 r. dostawy książek elektronicznych super obniżonej stawce VAT w wysokości 3 %.

W przekonaniu Komisji stosowane obniżonej stawki VAT jest niezgodne z brzmieniem art. 96 i 98 dyrektywy VAT z tego względu, że taka stawka może być stosowana wyłącznie do dostaw towarów i świadczenia usług, o których mowa w załączniku III do tej dyrektywy. Wobec braku wyraźnej wzmianki w owym załączniku o dostawach książek elektronicznych, nie mogą one korzystać z obniżonej stawki podatku VAT. Pogląd taki ma znaleźć potwierdzenie również w brzmieniu art. 98 ust. 2 akapit drugi, który wyraźnie wyłącza z zakresu stosowania obniżonych stawek podatku VAT usługi świadczone drogą elektroniczną oraz w przyjęciu przez Komitet ds. VAT wytycznych, na mocy których obniżone stawki podatku VAT nie znajdują zastosowania do dostaw książek elektronicznych.

Komisja jest również zdania, że stosowana do dostaw książek elektronicznych obniżona stawka w wysokości 3 %, czyli w wysokości niższej od minimalnej stawki 5 % określonej w art. 99 dyrektywy VAT, nie może zostać objęta odstępstwem przewidzianym w art. 110 dyrektywy VAT, nie jest też zgodna z art. 114 wspomnianej dyrektywy.

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

(²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy VAT (Dz.U. L 77, s. 1).